

elektroniske kommunikationsnet og –tjenester (forsyningspligt-direktivet) (EF-Tidende 2002 nr. L108, s. 51).

- Direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EF-Tidende 2002 nr. L201, s. 37).

Direktiverne er vedtaget af Rådet og Europa-Parlamentet. Direktiverne afløser eksisterende EU-regler og har det samme overordnede sigte som de eksisterende regler.

1. Rammedirektivet

Ifølge rammedirektivet er det vigtigt for Europas erhvervsliv og borgere at have adgang til billig og god kommunikationsinfrastruktur og til et bredt udvalg af tjenester. Direktivet sikrer, at konvergens mellem tele-, medie-, og IT-sektoren er omfattet af fælles rammebestemmelser. Det er nødvendigt at adskille regulering af transmission fra regulering af indhold. Rammebestemmelserne omfatter/regulerer derfor ikke indholdet i de tjenester, der leveres via elektroniske kommunikationsnet ved hjælp af elektroniske kommunikationstjenester, f.eks. radio- og TV-udsendelsers indhold, finansielle ydelser og visse informationsindsamlingsydelser.

Direktivet fastlægger harmoniserede rammer for regulering af elektroniske kommunikationstjenester, elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter og tjenester. Det fastsætter de nationale tilsynsmyndigheds opgaver og opstiller en række procedurer, der skal sikre, at rammebestemmelserne anvendes ensartet i hele fællesskabet. Direktivet sikrer endvidere, at der er fælles rammer for sagsbehandlingen i de enkelte medlemslande, herunder regler om gensidig høring, udveksling af oplysninger medlemsstaterne imellem og i relation til Kommissionen.

2. Tilladelsesdirektivet

Direktivet omhandler tilladelsesforhold i relation til elektroniske kommunikationsnet og –tjenester. Formålet er at sikre, at udbydere kan nyde godt af objektive, transparente, ikke-diskriminerende og forholdsmæssigt afpassede rettigheder, vilkår og procedurer, uanset om de udbyder net eller tjenester til offentligheden eller ej. De forskellige elektroniske kommunikationsnet og –tjenester og de teknologier, der ligger til grund for dem, konvergerer. Derfor bør der fastlægges en ordning for tilladelser, som gælder på samme måde for alle sammenlignelige tjenester, uanset hvil-

ken teknologi de anvender. Formålet med reglerne er at skabe en retlig ramme for at sikre frit udbud af elektroniske kommunikationsnet og –tjenester.

Tilladelsesdirektivet er primært implementeret i radiofrekvensloven.

3. Adgangsdirektivet

Direktivet omfatter adgangs- og samtrafikaftaler mellem tjenesteudbydere. På et marked med fri og åben konkurrence bør der ikke være begrænsninger, der hindrer virksomheder i at forhandle sig frem til indbyrdes adgangs- og samtrafikaftaler, herunder i forbindelse med indgåelse af tværnationale aftaler. Det vil ifølge direktivet være hensigtsmæssigt, at der opstilles en række grundlæggende regler, som sikrer, at de enkelte markeder fungerer effektivt. Dette er vigtigt, fordi der på enkeltmarkeder også fremover vil være stor forskel på virksomhedernes forhandlingsposition, ligesom visse virksomheder er afhængige af en infrastruktur, der udbydes af andre selskaber, for at kunne fremføre deres tjenester. Myndighederne skal derfor have mulighed for at sikre den fornødne adgang, samtrafik og interoperabilitet mellem tjenester til gavn for slutbrugerne, når det ikke lykkes at nå til enighed om en aftale på kommercielt grundlag. Målet med reglerne er at begrænse de sektorspecifikke ex ante regler, efterhånden som konkurrencen bliver reel på markederne.

4. Forsyningspligt-direktivet

Formålet med direktivet er at sikre, at tjenester af høj kvalitet er tilgængelige i hele fællesskabet. Dette skal primært sikres gennem tilvejebringelse af reel konkurrence og reelle valgmuligheder. Direktivet tager imidlertid også højde for de tilfælde, hvor slutbrugernes behov ikke opfyldes tilfredsstillende af markedet. Direktivet fastlægger slutbrugernes rettigheder og de tilsvarende forpligtelser for virksomheder, som udbyder offentligt tilgængelige elektroniske kommunikationsnet og –tjenester. Direktivet fastlægger det minimum af tjenester af en bestemt kvalitet, som alle slutbrugere under hensyn til særlige nationale forhold har adgang til til rimelige priser, uden at dette fører til konkurrenceforvridning. På et marked med fri konkurrence bør alle virksomheder, der udbyder offentligt tilgængelige telefonitjenester, være underlagt visse forpligtelser, mens andre forpligtelser kun bør gælde for virksomheder, der har en stærk markedsposition, eller som er blevet udpeget som forsyningspligt-udbydere.

Direktivet regulerer, hvilke faciliteter der skal være adgang til. Det gælder blandt andet nummeroplys-